

Arrest

nr. 64 817 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. VANDENBOER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka. In 1995, wanneer de militairen oprukten in Jaffna, vluchtte u naar Nachchikuda in de Vanni regio. Tussen 2001 en 2008 woonde u in Puthukudiyirippu, waar u werkzaam was voor de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). Vanwege het oorlogsgeweld diende u begin 2009 opnieuw te verhuizen. U ging met uw gezin naar Kalpitiya in het district Puttalam. Daar werd u enkele dagen na uw aankomst gearresteerd door de politie. U vermoedt dat iemand u verraden heeft omdat u voordien in de Vanni regio woonde. Hierdoor werd u ervan verdacht contacten te hebben met de LTTE. Twee dagen na uw arrestatie werd u na het betalen van 100.000 Sri Lankaanse roepies opnieuw vrij gelaten. Sindsdien kreeg u dreigtelefoons van onbekenden. Vanaf maart 2009 was u werkzaam als verzekeringsagent in Vavuniya. Op 5 januari 2010

vernám u van uw manager dat uw collega S (...), die vroeger net zoals u voor de LTTE gewerkt had in de Vanni, gearresteerd was. Uw manager zei u dat de politie ook op zoek was naar u. Hierop besloot u naar uw echtgenote en kinderen te gaan, die ondertussen in Tetapolai woonden. U leefde er ondergedoken en besloot naar het buitenland te vluchten. Op 10 maart 2010 ging u samen met uw gezin naar Colombo. De volgende dag werden jullie allemaal meegenomen naar het politiekantoor. U werd ondervraagd en ervan beschuldigd banden te hebben met de LTTE. Nog diezelfde dag werden jullie allemaal weer vrijgelaten nadat de smokkelaar 100.000 Sri Lankaanse roepies had betaald. Op 21 april 2010 reisde u samen met de smokkelaar, uw echtgenote en uw twee kinderen van Colombo naar Dubai en vervolgens naar Turkije. Van daaruit werden jullie met een auto naar België gebracht waar u en uw echtgenote M. M. M. (...) (O.V. 6.621.263) 30 april 2010 een asielaanvraag indienden bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de nationale identiteitskaart van uzelf en uw echtgenote, de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenote en uw twee kinderen, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader, een kopie van uw registratie in Kalpitiya, uw jobkaart van Union Assurance en een foto.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande vaststellingen kan er immers getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw dertienjarig verblijf in de Vanni regio. U beweerde namelijk van 1995 tot 2001 in Nachchikuda en van 2001 tot 2008 in Puthukudiyirippu te hebben gewoond (CGVS p. 2). Wanneer u echter tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd gevraagd naar documenten die uw verblijf in Puthukudiyirippu kunnen aantonen, stelde u deze allemaal te hebben achtergelaten in tiggergebied toen u de regio verliet (CGVS p. 10). Het gebrek aan bewijzen dat u werkelijk zo lang in Vanni gebied zou hebben gewoond, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook danig op de helling. Daarenboven wordt er op de documenten die u neerlegde altijd naar Jaffna district verwezen. Zowel op uw identiteitskaart, die is uitgegeven in 2005, als op die van uw echtgenote, die is uitgegeven in 2007, staat een adres in Jaffna vermeld als woonplaats. Verder blijkt ook uit de geboorteakte van uw zoon dat hij in 2002 in Jaffna is geboren. Dit stemt niet overeen met uw verklaring dat u tussen 2001 en 2008 in Puthukudiyirippu zou hebben gewoond. Er kan bijgevolg weinig geloof worden gehecht aan uw verblijf in de Vanni regio, waardoor ook de geloofwaardigheid van uw bewering voor de LTTE te hebben gewerkt wordt ondermijnd.

Wat betreft uw eerste arrestatie op 9 januari 2009 dient te worden vastgesteld dat u ook hiervan geen enkel begin van bewijs kunt neerleggen. Uw verklaring dat u bij uw vrijlating wel een attest hebt gevraagd maar dit niet kreeg omdat u slechts tijdelijk werd vrijgelaten (CGVS p. 7), is niet afdoende. Indien u werkelijk verdacht werd van banden met de LTTE zou u overigens niet na twee dagen worden vrijgelaten. Aangezien dit wel het geval zou zijn geweest, dient de mate waarin u verdacht werd ernstig te worden gerelativeerd. Verder dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote bij het invullen van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens melding heeft gemaakt van deze arrestatie (vragenlijst DVZ punt 3). Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van uw verklaring op 9 januari 2009 te zijn gearresteerd dan ook danig op de helling. Verder legde u geen enkel begin van bewijs neer van de arrestatie van uw collega S (...). U verklaarde dat zijn echtgenote hiervan aangifte deed bij het Rode Kruis en dat u haar om een kopie vroeg. Ze vroeg u echter haar niet meer te bellen omdat haar telefoon zou afgeluisterd worden (CGVS p. 8). Dit is echter geen afdoende verklaring. Er zijn namelijk nog andere manieren om aan bewijsstukken te geraken dan deze telefonisch te vragen. Dat u naliét op andere manieren inspanningen te leveren om de arrestatie van uw collega te kunnen aantonen, ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook van uw tweede arrestatie op 11 maart 2010 kon u geen enkel begin van bewijs neerleggen. Opnieuw verklaarde u dat u geen attest kreeg omdat u illegaal, door middel van omkoping, werd vrijgelaten (CGVS p. 10). Net zoals bij uw eerste arrestatie werd u al heel snel weer vrijgelaten, ditmaal zelfs nog dezelfde dag. U verklaarde in maart 2010 naar Colombo te zijn gevlucht met de bedoeling het land te verlaten. U vreesde immers te worden gearresteerd door de politie omwille van uw banden met de LTTE. Wanneer u echter in Colombo wordt gearresteerd door de politie, wordt u dezelfde dag reeds vrijgelaten. Dit ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien u

werkelijk gezocht zou worden door de politie, zouden ze u wanneer u gearresteerd wordt immers niet onmiddellijk weer vrijlaten. Uw verklaring dat u bent kunnen vrij komen na omkoping (CGVS p. 8) en tevens omdat u plannen had het land te verlaten (CGVS p. 9), kan niet volstaan. Personen die ernstig verdacht worden van connecties met de LTTE worden na aanhouding namelijk niet zo snel weer vrij gelaten. Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document kon neerleggen ter staving van de verwondingen die u opliep nadat u zwaar mishandeld geweest zou zijn in het politiekantoor van Colombo. Hoewel u nochtans naar een ziekenhuis bent gegaan, legt u daar geen bewijs van voor. Uw verklaring dat de politie u verbood naar een ziekenhuis te gaan of medische attesten te laten opstellen (CGVS p. 9), kan niet volstaan. Aangezien u van plan was het land te verlaten om asiel aan te vragen in het buitenland, kan er van u verwacht worden dat u zoveel mogelijk inspanningen zou leveren om u verklaringen te kunnen staven. Dat u naliet een medisch attest te vragen in het ziekenhuis zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook danig op de helling.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw asielrelaas te staven. Uw registratie in Kalpitiya bewijst enkel dat u daar sinds januari 2009 verbleek. Het bewijst echter op geen enkele manier dat u zou zijn gearresteerd of problemen zou hebben gekend. Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote M. M. M (...) (O.V. 6.621.263) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, subsidiair vragen verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers zich voornamelijk beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers voegen aan hun verzoekschriften een attest toe van de bevolkingsdienst van Puthukkudiyiruppu waaruit blijkt dat zij tussen 2001 – 2008 in deze regio gewoond hebben.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat toen aan verzoekers tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal naar documenten werd gevraagd die hun verblijf in Puthukkudiyiruppu kunnen aantonen, zij aangaven deze documenten allemaal te hebben achtergelaten in tiggergebied. Verweerder stelt vast dat verzoekers thans een attest van de bevolkingsdienst van Puthukkudiyiruppu toevoegen gedateerd op 10 mei 2011. Daarnaast wordt in dit document aangegeven dat verzoeker een 'permanent resident' was in Jaffna. Zijn familie zou geëvacueerd zijn naar Puthukkudiyiruppu tijdens de periode 2001-2008. Het document bevat geen verdere details en werd opgesteld op verzoekers aanvraag. Het document komt dan ook voor als complaisance-stuk gemaakt voor onderhavige procedure. Het voorgelegde document is een kopie. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS, nr. 142.624 van maart 2005; RvS, nr. 133.135 van 25 juni 2004). Ter zitting hebben verzoekers een Nederlandse vertaling neergelegd van bovenvermeld document. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Ter zitting hebben verzoekers een Nederlandse vertaling neergelegd van de brief van 25 mei 2011 van een persoon bij wie zij in Sri Lanka verbleven waarin gesteld wordt dat verzoekers voor de rechtbank moeten verschijnen en zij best niet terugkeren naar Sri Lanka.

Getuigschriften van een privépersonen kunnen een bijkomend bewijs zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Weliswaar kan moeilijk bewijs gebracht worden van de twee wederrechtelijke arrestaties, zoals verzoeker stelt, maar de bestreden beslissing wijst er terecht op dat een vrijlating na twee dagen, zelfs met vermelding van een omkoping, niet aannemelijk is indien verzoeker daadwerkelijk verdacht werd van betekenisvolle banden met de LTTE. Verzoeker betwist of weerlegt dit motief van de bestreden beslissing niet. De Raad schaart zich achter dit motief.

Daarenboven legt verzoeker geen bewijs neer van de arrestatie van zijn collega ook al deed diens echtgenote aangifte hiervan bij het Rode Kruis. Verzoeker betwist of weerlegt dit motief van de bestreden beslissing niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De bestreden beslissing wijst er ook op dat verzoeker geen bewijs voorlegt van de verwondingen die hij opliep na de door hem aangehaalde zware mishandeling in het politiekantoor van Colombo. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk zwaar mishandeld werd en na de arrestatie zware kwetsuren had onder andere aan zijn heup. Verzoeker betwist of weerlegt dit motief van de bestreden beslissing niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS